

[Niels Matthiasen.]
 frygten for korrupsion og for, at man i virkeligheden støtter personer eller partier, som man ikke ønsker at støtte. Det er nok realistisk at se i øjnene, at hvor der handles, dér spildes. Fejltagelser kan ikke undgås. Men muligheden er da til stede, at vi gennem en klart defineret u-landspolitik gennem de internationale organisationer kan søge at rette begåede fejl og lægge en fornuftig linje for fremtiden.

Med principiel vægt på den flersidede bistand måtte vel også en del af den spildtid på 3-4 år, som ministeren talte om, fra det øjeblik, tilsagn om bistand blev givet, til det øjeblik, pengene blev trukket, kunne nedbringes. Jeg mærkede mig i hvert fald ambassadør Thorps udtalelser, da han i København sagde, at u-landene i øjeblikket fik omkring 77 milliarder om året, men med garanti for, at pengene blev fuldt effektivt udnyttet, kunne anvende 110 milliarder.

Der var en ting i forbindelse med bistanden til udviklingslandene, som ministeren ikke rigtig kom ind på. Det var spørgsmålet, om oplysningen om hele u-landsproblematikken er tilstrækkelig. Der er for lidt viden om, denne problematik, måske også i denne sal. Ganske vist har finansudvalget sidste sommer været på en u-landsrejse. Efter min mening er den slags rejser, hvor hastige og hvor overfladiske de end kan synes at være, dog til stor nytte. Hvis man bare har en smule fornemmelse for tingene, oplever man hurtigt, at ens tiltvante begreber og fordomme overhovedet ikke slår til, man bliver åben over for problemerne på en anden måde. Det bør ikke gælde for finansudvalget alene. Det er dog bemærkelsesværdigt, at ingen af de ordførere, der i dag behandler dette spørgsmål i tinget — tror jeg — har haft mulighed for at studere danske og internationale u-landsprojekter uden for landets grænser. Det kunne være af interesse og også gavnligt for mange politikere at få en større viden om u-landsproblemerne ved selvsyn. Også fordi de så havde bedre baggrund for at kunne gå ud og fortælle den danske befolkning om vore opgaver i forhold til udviklingslandene. Men det skal ikke bare være politikerne, der skal oplyse; det skal være en opgave, som vi i stadig højere grad må sikre bliver taget op i skolerne, i radio, i TV, ad

alle de kanaler, hvor vi har mulighed for at videregive saglig oplysning.

Det gælder naturligvis ikke blot den økonomiske indsats. U-landsproblematikken er ikke kun økonomi, det er et spørgsmål om politik, om udenrigspolitik, om at medvirke til skabelsen af en international solidaritet ved at forme en politik, som kan føre til et fælles mål. En sådan solidaritet er svær at skabe. Det er sjældent, at noget land eller noget folk som følge af en social samvittighed træffer beslutning om at stille sig på lige fod med dem, der har det dårligere, endside frivilligt at give sine privilegier fra sig. Og således har det vel også været i forholdet mellem de gamle og de nye nationer. Først efterhånden som de, der havde grund til at beklage sig, har fået indflydelse og magt, har tilkæmpet sig den, kan grundlaget for en fælles politik formuleres. Konflikten i Vietnam; eksistensen af apartheid i Sydafrika og i Rhodesia, spændingen i det mellemste østen er dele af u-landsproblematikken. Det er nødvendigt, og det er rigtigt, at vi også i Danmark tager stilling til disse problemer ikke mindst nu, hvor Danmark har et særligt ansvar som medlem af FN's sikkerhedsråd.

Men det er ikke nok at tage stilling med ord eller ved at protestere mod det, som vi ikke synes om. Vi er også nødt til at ville ofre, at betale for vore meninger. Vi har ingen moralsk ret til at protestere eller tage politisk stilling, hvis vi ikke også gennem vor økonomiske bistand til udviklingslandene viser, at det er mere end mundsvejr, når vi taler om international solidaritet. Vi skal også i handling være villige til at ofre noget for at opnå den.

Per Federspiel: Jeg vil også gerne takke ministeren for den redegørelse, der er fremsat her i tinget; den indeholder jo mange interessante boghorderimæssige oplysninger om forholdet mellem tilsagn og udbetalinger. Men når man efterlyser en virkelig linje i den danske u-landspolitik, er det jo meget spredte betragtninger, der kommer frem; det skal jeg ikke bebrejde ministeren, for i så henseende er han ikke stillet anderledes end sine kolleger i andre lande. Der findes ikke nogetsteds i Europa eller i de industrialiserede lande en virkelig fasttømret og konsekvent u-landspolitik, og det er det,